

Cambridgská Deklarace

*Aliance vyznávajících evangelikálů
20. dubna 1996*

Evangelikální církve jsou dnes stále více ovládané duchem tohoto věku než Duchem Krista. My evangelikálové, vyzýváme sami sebe k pokání z tohoto hříchu a k obnově historické křesťanské víry.

V průběhu historického vývoje se mění význam slov. V současné době se toto stalo se slovem „evangelikální“. V minulosti sloužilo jako pouto jednoty křesťanů se širokou rozmanitostí církevních tradic. Historický evangelikalismus byl vyznáním a obsahoval základní křesťanské pravdy tak, jak byly vymezeny různými významnými radami církví. Kromě toho evangelikálové měli společné dědictví shrnuté v „solas“, které vycházely z protestantské reformace 16. století.

Dnes světlo reformace viditelně pohaslo. V důsledku toho se slovo „evangelikální“ stalo široce chápaným pojmem a současně ztratilo svůj význam. Hrozí nám ztráta jednoty, která byla budována po staletí. Kvůli této krizi a pro naši lásku ke Kristu, Jeho evangeliu a Jeho církvi usilujeme o obnovu naší věrnosti k ústředním pravdám reformace a historického evangelikalismu. Tyto pravdy nehájíme kvůli jejich postavení v našich tradicích, ale proto, že věříme, že jsou ústředním bodem Bible.

Sola Scriptura – Jedině Písmo: narušení autority

Písmo samo je neomylnou zásadou pro život církve, avšak evangelikální církve dnes odděluje Písmo od její autoritativní funkce. V praxi je církev příliš často ovlivňována současnou kulturou. Terapeutické postupy, marketingové strategie a taktovka světa zábavy mají mnohem větší váhu než Boží slovo, když jde o vymezení cílů církve, jejího fungování a její nabídky. Kazatelé zanedbali svůj oprávněný dohled nad obsahem uctívání, včetně hudebních textů z hlediska učení, které je v nich obsaženo. S tím, jak byla opuštěna autorita Bible a jak její pravdy se vytrácely z křesťanského vědomí, jak její učení ztrácelo své významné postavení, církve byla postupně zbavována své integrity, morální autority a směřování.

Místo toho, abychom přizpůsobovali křesťanskou víru účelům uspokojování vnímaných potřeb zákazníků, musíme hlásat Boží zákon jako jediné měřítko skutečné spravedlnosti a evangelium jako jediné prohlášení o pravdě, která spasí. Biblická pravda je nezbytná, aby církve správně chápala, byla vyučována a vedena.

Písmo nás musí vést dále než jsou naše vnímané potřeby. Musí nás vést k našim skutečným potřebám a osvobodit nás od svůdných představ, klišé, nadějí a priorit světské společnosti. Pouze ve světle Boží pravdy pochopíme správně sami sebe a uvidíme, jak Bůh se stará o naše potřeby. Proto musí být v církvi vyučovány a kázána biblické pravdy. Kázání musí být výkladem Bible a jejího učení a nikoli vyjádřením názorů kazatelů či myšlenek tohoto věku. Nesmíme se spokojit s ničím menším, než co nám svěčil Bůh.

Dílo Ducha svatého v osobních zkušenostech nemůže být oddělováno od Písma. Duch nehovoří nezávisle od Písma. Bez Písma bychom se nikdy nedozvěděli o Boží milosti v Kristu. Zkušebním kamenem pravdy je biblické Slovo a nikoli duchovní zkušenost.

Tvrzení 1: Sola Scriptura, Jedině Písmo

Zdůrazňujeme, že neomylné Písmo je jediným písemným zdrojem Božího zjevení, které může svázat naše svědomí. Pouze Bible učí vše, co je nezbytné pro naše spasení od hříchu, a je jediným kritériem, podle kterého je nutno poměřovat veškeré jednání křesťana. Odmítáme, že nějaké vyznání, koncil nebo jednotlivec mohou svazovat křesťanovo svědomí. Odmítáme, že Bůh hovoří nezávisle na Božím slovu nebo v protikladu k němu, a také, že osobní duchovní zkušenost může být prostředkem zjevení.

Solus Christus – Jedině Kristus: narušení víry, jejíž středem je Kristus

V důsledku zesvětštění evangelikální víry byly její zájmy zamlženy současnou kulturou. Výsledkem je ztráta absolutních hodnot, tolerantní individualismus, náhrada pojmu svatosti pojmem celistvosti, náhrada pokání zotavením, pravdy intuicí, víry pocity, prozřetelnosti náhodou a trvalé naděje okamžitým uspokojením. Kristus a jeho kříž byly odsunuty ze středu našeho pohledu.

Tvrzení 2: Solus Christus, Jedině Kristus

Znovu potvrzujeme, že naše spasení bylo vykonáno a zprostředkováno výhradně skrze dílo historického Krista. Jeho bezhříšný život a zástupné vykoupení jsou jediné dostačující pro naše ospravedlnění před Otcem a usmíření s ním.

Evangelium není hlášáno, pokud není prolašováno Kristovo zástupné dílo a není požadována víra v Krista a v jeho dílo.

Sola Gratia – Jedině skrze milost: narušení evangelia

Výsledkem padlé lidské přirozenosti je bezdůvodná důvěra v lidské schopnosti. Tato falešná důvěra se nyní šíří v evangelikálním světě – počínaje „evangeliem“ sebeúcty a konče evangeliem zdraví a bohatství; od těch, kteří přeměnili evangelium ve výrobek určený k prodeji a hříšníky ve spotřebitele, kteří chtějí nakupovat, až po ty, kteří považují křesťanskou víru za pravdu jednoduše proto, že funguje. Toto umlčuje nauku o ospravedlnění bez ohledu na oficiální závazky našich církví.

Boží milost v Kristu není jen potřebná, ale je jediná účinná příčina spasení. Vyznáváme, že lidské bytosti se rodí jako duchovně mrtvé a nejsou schopny ani v nejmenším spolupracovat s milostí působící znovuzrození.

Tvrzení 3: Sola gratia, Jedině skrze milost

Znovu potvrzujeme, že před Božím hněvem jsme zachráněni pouze skrze milost. Je to nadpřirozené dílo Ducha svatého, které nás přivádí ke Kristu, osvobozuje nás z otroctví hříchu a obživuje nás z duchovní smrti k duchovnímu životu.

Popíráme, že spasení je v jakémkoli smyslu lidským dílem. Lidské metody, postupy nebo strategie samy o sobě nemohou tuto změnu způsobit. Víra není produktem naší neznovuzrozené lidské přirozenosti.

Sola Fide – Jedině vírou: Narušení hlavního bodu

Ospravedlnění je možné jediné skrze milost, jediné skrze víru a jediné pro Kristovy zásluhy. Na tomto bodě stojí a padá církev. Toto učení je dnes často opomíjeno, překrouceno a někdy dokonce popíráno vedoucími osobnostmi, teology nebo pastory, kteří o sobě tvrdí, že jsou evangelikálové. Padlá lidská přirozenost vždy odmítala uznat potřebu přičtené Kristovy spravedlnosti, avšak moderní doba významným způsobem rozdmýchává tuto nespokojenost s biblickým evangeliem. Dovolili jsme, aby tato nespokojenost určovala povahu naší služby a toho, co kážeme.

Mnoho zastánců hnutí růstu církve se domnívá, že sociologické pochopení těch, kteří sedí ve sborových lavicích, je pro úspěch evangelia stejně důležité jako biblická pravda, která je zvěstována. Výsledkem je často oddělení teologických přesvědčení od kazatelské činnosti. Marketingová orientace v mnoha církvích posunuje tento vývoj ještě dále, čímž dochází ke setření rozdílů mezi biblickým Slovem a světem, k připravení kříže o jeho pohoršení a zredukování křesťanské víry na principy a metody, které přinášejí úspěch světským korporacím.

Přestože se hovoří o teologii kříže, tato hnutí ve skutečnosti vyprazdňují její význam. Neexistuje žádné jiné evangelium kromě toho, že Kristus se stal naším zástupcem a že Bůh Jemu přisoudil náš hřích a nám přičetl Jeho spravedlnost. Protože On byl odsouzen za nás,

chodíme nyní v jeho milosti jako ti, kterým bylo navždy odpuštěno, a ti, kteří byli přijati a adoptováni jako Boží děti. Neexistuje žádný jiný základ pro Boží přijetí kromě Kristova spasného díla. Tímto základem není ani vlastenectví, ani oddanost církvi ani dobrá morálka. Evangelium je o tom, co Bůh vykonal pro nás v Kristu, a nikoli o tom, co můžeme konat my, abychom se k němu dostali.

Tvrzení 4: Sola fide, Jedině vírou

Znovu potvrzujeme, že ospravedlnění je možné jedinež skrze milost, jedinež skrze víru a pouze pro Kristovy zásluhy. Při ospravedlnění je nám přičtena Kristova spravedlnost jako jediné zadostiučinění pro Boží dokonalou spravedlnost.

Odmítáme názor, že ospravedlnění závisí od jakékoli zásluhy, která je v nás, anebo od „nalévání“ Kristovy spravedlnosti do nás. Popíráme, že instituce, která se prohlašuje za církev a přitom popírá nebo zavrhuje „sola fide“ může být uznána za legitimní církev.

Soli Deo Gloria – Jedině Boží sláva: narušení uctívání, jehož středem je Bůh

Kdekoli se z církve vytrácela biblická autorita, Kristus byl vytlačován stranou, evangelium bylo překrucováno a víra bylo narušena, vždy to bylo z jednoho důvodu: naše zájmy vytlačily Boží zájmy a jeho dílo bylo konáno našimi metodami. Skutečnost, že Bůh se vytrácí ze středu života v dnešní církvi, je častým a politováníhodným jevem. Právě tento jev nám dovoluje přeměnit uctívání v zábavní představení, zvěstování evangelia v marketing, víru v technologický postup, skutečnost být dobrý v dobré pocity ve vztahu k sobě samému a věrnost v úspěch. V důsledku toho Bůh, Kristus a Bible znamenají pro nás příliš málo a ovlivňují náš život velmi málo.

Bůh neexistuje proto, aby uspokojoval lidské ambice, touhy, konzumní chuť nebo naše osobní duchovní zájmy. Středem našeho uctívání musí být Bůh a nikoli uspokojení osobních potřeb. Bůh je svrchovaný v uctívání, my nikoli. Naše zájmy se musí soustředit na Boží Království a nikoli na naše vlastní impéria, popularitu a úspěch.

Tvrzení 5: Soli Deo Gloria – Jedině Boží sláva

Znovu potvrzujeme, že jelikož spasení je od Boha a bylo uskutečněno Bohem, je na Boží slávu, a my jej musíme stále oslavovat. Celé naše životy musíme podřídit Boží autoritě, žít před Jeho tváří a jedinež pro Boží slávu.

Popíráme, že můžeme Boha náležitě chválit, pokud je uctívání zaměřováno se zábavním představením, pokud v kázáních opomíjíme zákon nebo evangelium, anebo když dovolujeme, aby se alternativou evangelia stalo sebezdokonalování, sebeúcta nebo sebeuspokojení.

Výzva k pokání

Věrnost evangelikální církve v minulosti ostře kontrastuje s její nevěrností v současnosti. Na začátku dvacátého století evangelikální církve v pozoruhodném rozsahu podporovaly úsilí misionářů, vybudovaly instituce, které sloužily věci biblické pravdy a Kristova království. V této době se život a očekávání křesťana zřetelně odlišovaly od společnosti. Dnes tomu často takto není. Evangelikální svět ztrácí svou oddanost Bibli, mravní dosah a misijní nadšení.

Činíme pokání z našeho světského způsobu života. Byli jsme ovlivněni různými druhy „evangelia“ světské společnosti, které nejsou skutečným evangeliem. Oslabili jsme církev nedostatkem skutečného pokání, naší slepotou k vlastním hříchům, které vidíme tak zřetelně u ostatních, a naším neomluvitelným selháním přiměřeným způsobem zvěstovat Boží záchranné dílo v Ježíši Kristu.

Naléhavě vzýváme ty chybující křesťany, kteří se hlásí k evangelikálům a kteří se odchýlili od Božího slova ve věcech, které jsou popsány v této Deklaraci. Týká se to těch, kteří tvrdí, že existuje naděje pro věčný život mimo otevřenou víru v Ježíše Krista, kteří prohlašují, že lidé odmítající Krista v tomto životě budou zničeni a nebudou muset snášet spravedlivý Boží trest

v podobě věčného utrpení, anebo ti, kteří tvrdí, že evangelikálové a Římští katolíci jsou jedno v Ježíši Kristu, i když je opomíjeno biblické učení o ospravedlnění.

Aliance vyznávajících evangelikálů žádá všechny křesťany, aby uvažovali o tom, jak tuto Deklaraci zrealizovat v církevním životě, uctívání, kázání, postojích a evangelizaci.

V Kristově jménu. Amen.